

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 18. grudna 1891.

List 51.

Sveti večer.

Rosite nam nebesa Rešenika,
In zemlja pošlji skoraj Tolažnika!
Tako je klical rod človeški milo,
Pod grehov težkih sklonjen grozno silo.

Tema po zemlji vladala je širni.
Po njej ljudje so tavalj nemirni,
Iskali si pokoja — prave luči,
Kot vode jelen, ko ga žeja muči.

Po zmoti mislilo si je poganstvo,
Da mir zavida neko mu božanstvo;
In v spravo kolje žertve mu človeške,
Da spralo svoje z njimi bi pregreške!

Med gromom dal Jehova je postave,
Se tresla gora sredi je puščave;
Zatrepetal je Izrael boječe,
Ko videl bliske božje je goreče.....

A danes, čuj, kaj petje to pomenja?
Kak noč je mirna, čuti ni germenja!
To angeljev nebeških so glasovi,
Pojočih slavo večnemu Jehovi.

„Ne bojte se,“ poslanec pravi sveti,
Necoj so božji spolnjeni obeti,
Mesija vam je rojen zaželeni,
Ki rešil svet bo revni, zadolženi.“

Vzradosti toraj se, človeštvo tužno,
Zdaj satanu ne bodeš nič več sužno,
Že zarja ti prostosti zlate vzhaja,
Odperte vrata so ti zopet raja.

* * *

Pozdravljeno mi toraj božje Dete,
Ležeče v jaslicah samotno-revnih;
Molitve sprejmi danes moje vnete,
Ki ti pošiljam jih iz pers pohlevnih!

O sprejmi v svoje me mogočno varstvo,
Da ne omaga serce mi v težavi,
Da te takrat, ko vstalo bode stvarstvo,
V nebeški — o brez konca — gledam slavi!

V. M....

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

VII. Poglavje.

Oskerbniki oblastnije.

2.

V cerkvi kakor v človeškem telesu ne opravljajo vsi udi istih služb.*) Neki so zato, da zapovedujejo, vravnujejo in učé; njih večina pa, da slušajo in vbogajo. Učje si ne smejo lastiti opravil drugi družih. Ako bi vse telo bilo oko, govori apostelj, kje bi bil sluh?**) Tedaj je pravi neréd, ako učenec hoče učiti učitelja in ovca voditi pastirja.

3.

Vse je v redu, dokler ostaja vsak na svojem mestu. Vsak stan v cerkvi ima svoje področje, kterege ne sme prekoračiti, da ne bo v posmeh. Roke in noge ne morejo segati v opravilo očesa in jezika. Ako ženska učenjakuje, modremu poslušavcu hudo preseda.**) Le nežnost mu zavira grajo.

*) Non omnia possumus omnes; alius in ecclesia oculus est, alius lingua, alius manus, alius pes, auris, venter... Hieron.

**) Si totum corpus oculus, ubi auditus? I. Cor. 12, 17.

*) Difficili bile sumet jecur. Hor. Mulieres in ecclesiis taceant; non enim permittitur illis loqui, sed subditas esse, sicut lex dicit.... Turpe est enim mulieri loqui in ecclesia. I. Cor. 14, 34. 35.

4.

Škof imajo obilnost in popolnost maštva.*) s katerim je Jezusa Kristusa obdal njegov Oče nebeški. Ako od svoje oblasti delé nižjim služnikom, si vendar vedno varjejo višjo sodnost in pervenstvo v vseh opraviilih duhovstva. Brez njih se ne smé nič storiti v cerkvi, kakor ni Jezus Kristus (ko človek in véliki mašnik) ničesar storil brez volje svojega Očeta. Pervak so mašnikov. „Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, zaničuje mene“,*) jim veli Jezus Kristus. „Kdor s škofom ne zbira, troši (stresa).“ piše sv. Ciprijan.†)

5.

Škofijstvo pa je samo eno, povsod razširjeno po mnogih škofih, med seboj zedinjenih. Zunaj te edinosti ni pravega pastirja.

Episcopatus unus episcoporum multorum concordie numerositate diffusus. S. Cypr.

6.

Kdor koli se ne zлага v veri s svojim škofom, se vé da katoliškim, se zastonj nadeja občestva vesoljne cerkve. Le po zložnosti s svojim škofom občuje verno ljudstvo z vsemi cerkvami. Tako učé očetje. „Zato moraš vedeti, da so škof v cerkvi in cerkev v škofu, in kateri niso s škofom, niso v cerkvi. Kteri nimajo mirú z božjimi duhovniki, si zastonj dobrikajo, da na tihem z nekimi občujejo, ker cerkev, ki je občna, ena, ni raztergana, ne razdeljena, temuč vsakako sternjena in s povrestom vzajemno rokujočih se duhovnov opasana.

Unde scire debet episcopum in ecclesia esse et ecclesiam in episcopo; et si qui cum episcopo non sint, in ecclesia non esse, et frustra sibi blandiri eos, qui pacem cum sacerdotibus Dei non habentes, obrepunt et latenter apud quosdam communicare se credunt; quando ecclesia, quae catholica una est, scissa non sit, neque divisa; sed sit utique connexa et cohaerentium sibi invicem sacerdotum glutino copulata. S. Cypr.

7.

S škofom so oni, kolikor jih je božjih in Kristusovih, piše apostoljski učenec in mučenec.†) Tedaj niso božji in Kristusovi, kateri se škofa ne derže in mu kratijo dolžno pokornost: taki so svetneži.

(Dalje nasl.)

*) In episcopo omnes ordines sunt, quia primus sacerdos est, hoc est princeps sacerdotum, et propheta et evangelista (et cetera adimplenda officia ecclesiae in ministerio fidelium.) S. Ambr.

†) Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit. Luc. 10, 16.

*) Qui cum episcopo non colligit, spargit. S. Cypr.

†) Quotquot Dei et J. Christi sunt, hi sunt cum episcopo. S. Ignat.

Marijino svetišče na Tersatu.

(Dalje.)

24. Sedanja oblika cerkve.

Potnika vgodno navtisne pročelje s tremi vratmi za vhod. Če po njem sodiš, misliš, da ima cerkev tudi tri ladije. Pa ni tako. Na velika vrata vidiš v svetišče, „srednja“ ladija; na leva vrata prideš gori v kapelo sv. Antona, leva ladija; desna vrata pa ne vodijo v desno ladijo cerkve, ampak na hodnik samostanski, ki ima dvojna vrata v cerkev, ena v zakristijo. Pročelje kaže „tretjo“ ladijo le zavoljo somernosti. Nad njim se vzdiguje zvonik, 24 sežnjevisoki. V njem visi petero zvonov. Veliki, z letnico 1850, vlit z milostinjo samostansko in pobožnih dobrotnikov, delo Samasovo, tehta 24 stotov. Tovariš mu, 2 leti mlajši, tudi Ljubljčan, teži 16 centov. Ostali trije so iz starejših dob, iz raznih livaren, ki so tudi pervakovali do novih. Zvonovina se glasi v D akordu; le škoda, da je ljudje ubrali ne vedó. V cerkvi je veliko grobnic, v katerih počivajo ostanki telesnih prebivališč bogoljubnih duš. Precej pod pevnico (korom) ostermiš nad množino obljubnih tablic, največ od mornarjev in brodarjev, ki so se rešili iz žrela morskih valov na prošnjo device in Matere Božje, Marije Tersaške. Nektare imajo umetalno vrednost. Tudi v stene vzdane plošče te spominjajo zvestih prijateljev Marijinega svetišča. Tla v cerkvi se trikrat vzdigujejo. Te vzdigline kažejo razne dobe, v katerih je bil ta hram božji prezidavan in povečavan. Cerkev deli od svetišča velika mreža, umetalno izdelana iz železa, dar zagrebškega škofa Mart. Brajkoviča l. 1705. Mreža ima dvojna vrata; ena za vhod, ena za izhod, da o shodih ni tolike gnječe. V kapeli vidiš na levi steni naslikano, kako župnik Aleksander pripoveduje ljudstvu o prihodu sv. hiše Marijine in o svojem ozdravljenju l. 1292. Dalje sliko Matere Božje, ki je v Rimu v velikem češčenju zavoljo čudodelnosti.†) Pod njo imaš ono pesem žalovnico, na strani 27 že rečeno.

Na desni steni opazuješ, kako ban in knez Nik. Frankopan z načertom v roki namerja zidati kapelico na sledovih, ki jih je zapustila sv. hiša, da bi potolažil žalujoči narod. Zraven imaš sv. evang. Luka: v desni derži čopič, v levi tablo, vse kakor bi si v spomin klical poteze deviško-materinskega obraza Matere Božje. Druga slika očituje prizor, kako papež

*) Tam Marija sedi, premišluje. V rokah na krilu derži preslico. Na desni stoji lilijski v lončiču; v levi v košek, odkrit, v njem knjiga in pertič. Nad njo je leteči angelj. V ozadju so lepa razgledna mesta z okolico. Od te posvetne lepote je Devica obenjena, kakor bi hotela reči: Kaj imam jaz opraviti s svetom? Ta misel je duhovito in slikovito izražena. Tako je tudi. Čim bolj se človek zaveda svojega namena, da je otrok Božji, tim manj se peča s svetom, le kolikor se mora, da bi ga na potegnili v vertince svojih nečimurnosti.

Neki šalivci in dobrovoljci so si bili hudomušno izmislili, da je v grobnici srebrni sv. Jurij na zlatem konju, in kader frančiskani kaj potrebujejo, odbijejo kos, ki zopet primaraste. Ona gospoda pa, ki neče božjih rasnic, ima to prednost, da berž verjame vsako neumnost — a veritate ... ad fabulas. Res pride nekoč gospoda z oblastjo zahtevaje, da vidi čudovišče. Pametne besede izdajo nič. Zadovolji se jim. Pregledajo, preiščejo, pa najdejo — kar spada v grobnico: rakve in kosti in persti. Mudilo se jim je oditi. Da ne bi bilo takega nerazuma, ukovana je čez ploščo grobnice mreža, v znamenje, da je zmeraj na tistem mestu. Mogla je nasliti govorica. Cerkev je dobila srebrni jezlovni kip kot obljubilo. Tega so dali prenapraviti v ploščo, in z njimi okviriti podobe Matere Božje, kakor je videti še zdaj.

daje in pošilja na Tersat čudodelno podobo Marijino, delo sv. Lukeža (1367). Na tretjem mestu je vpriporjeno kronanje dragocene te podobe po Novomeškem proštu Marotu (8. sept. 1715). Altar sam je precej lep; imeniten, ker hrani papežev dar, sv. Luka čudežno podobo Matere Božje. Navadno je ta zakrita z drugo podobo Marijino, kakor je naslikana v Loreti. To se godi zavoljo večjega spoštovanja, pa tudi iz previdnosti in varnosti. Odkrije se vsako jutro pri prvi sv. maši, ob nedeljah in praznikih in shodih pri službi božji, pa tudi na kako prošnjo.

Za altarjem nahajaš nekaj ponaredb sv. Marijine hiše v Loreti. Nad „ognjiščem“ stoji druga podoba Marijina, leseni kip. Najpopred je bila v samostanu Sluvinjskem. Ta samostan so frančiškani opustili zavoljo vednih turških napadov in roparstev. Prenesli so jo v Modruš, in potem v Senj; a leta 1592 na Tersat, postavivši jo v sredo cerkve, ko je bil provincijal P. Bernardin Lopušinič, rojen Grižan, v Vinodolu. Da bi pa vernih ne motila, in njih pobožnosti ne odvrčala od glavne podobe, dal ji je sedanje mesto P. Fran. Glavinič. Verni tudi nji češčenje skazujejo in skerbé, da luč gori pred njo. Ne vé, se kateri kipar jo je izdelal.

Če stopiš na četverokotni hodnik, našteješ 32 slik. Te predstavljajo najvažnije prizore in dogodbe iz Marijinega življenja, kakor ga poznamo iz sv. pisma, izročila, razodevanja pobožnih duš. Perva slika: kako molita ss. Joahim in Ana za porod — slika nad zakristijskimi vratni — pa dalje do Marijinega kronanja v nebesih. Pervega slikarja podobe so morale biti pač lepe — Legans, nobilis pictura.*)

(Dalje nasl.)

Stolp je.

(Dalje)

II.

„Turris Davidica, ora pro nobis!“

(Stolp Davidov, Marija, za nas Boga prosi!)

(Litanijske M. B.)

Številka osem je Kristusova številka, pa tudi Marijina. Katoliška cerkev obhaja dne osmega decembra brezmadežno Spočetje Kraljice nebeske, in dne 8. septembra njeno sveto Rojstvo. In to ima svoj skrivnostni pomen. Ob času Noetovem so bili velikani na zemlji, bili so mogočni in od nekdanj sloveči možje. Toda Bog ni imel dopadenja ž njimi, ker bili so silno popačeni. Potrebil jih je z zemlje z vesoljnim potopom. Noe pa je dosegel milost pred Gospodom, ker je bil pravičen in popolnoma mož v svojem zarodu. Rešil se je na barki. (I. Mojz. VI.) „Ko je potpežljivost Božja čakala o dnevih Noeta, ko se je delala barka, v katero se je rešilo malo, to je osem duš po vodi.“ (I. Petr. 3, 20.)

Prevzetnost in nečistost, ti pošasti ste svet pogubili. Ponižnost in čistost, ti čednosti, ste ga rešili pogube, in te dve čednosti se krasno svetite na Mariji brezmadežni. Najponižniša in najčistejša Devica je kakor ladija Noetova visoko plavala nad temnimi vodami z vesoljnim potopom izvirnega greha, ki je pokrival svet.

„Pregrehe noč je zemljo krila, — in dolg težil človeški rod; — le ena hči je prosta bila — njo

mater zbral si je Gospod. — Edina hči, Marija ti! — brez madeža spočeta si.

Kakor so neki zvezdoznanci preračunili, je Noe dne 8. septembra šel iz barke, ko so bile vode potopa upadle. Stopil je na zopet očiščeno zemljo ter postavil altar Gospodu in čistih živali na njem daroval. To je bilo 25 stoletij pred Marijinim rojstvom. Zgodovinsko dokazano je, da je 8. septembra ravno 90 let po Marijinem svetem rojstvu bilo pokončano sveto mesto (Jeruzalem) s tempeljnomo vred. Tudi bil je oni dan spomin posvečenja Salomonovega tempelja pri Izraelcih. Marija je, kakor novi Jeruzalem, ki je prišel z neba od Boga, novi živi tempelj sv. Duha, kateremu nič ne morejo vsi njeni sovražniki. Ona je nepremagljivi stolp, kakor poie cerkvena pesem (Praeclara custos virginum):

Devica mogočna varhinja — Božanstva čista mati vsa.... Prot zmagu stolp močnin vsikdár; — Luč, v katero v sili zrè mornar itd.

Na severo-zapadni strani Jeruzalemskega mesta je bil nekdanj velikanski 70 komolcev visoki osmoglavi stolp Psephinus. To ime pomenja, kakor je bilo že enkrat omenjeno: stolp iz malih kamnov sozidan (ex calculis factus). Cesar Tit, ko je oblegal mesto, se je pred tem stolpom bil utaboril in od onod je z vso silo v mesto prodiral. To je podoba za današnje čase, ko sovražniki svete Cerkve na zapadni strani, v naši Evropi, povsod najpred oblegajo in najbesniše naskoke delajo na stolpe malih — na šole. Pri tem stolpu je najhujši boj. Gorje! ako si ga sovražniki popolnoma osvojé! Potem imajo prosto pot v sveto mesto, da ga razrušijo in krasni tempelj sv. Duha požgejo in razdenejo. Čudovito poslopje kerščanske olike in omike, za katero se je trudilo toliko narodov in stoletij, kraljev in knezov, svetnikov in učenjakov, to poslopje bi radi popolno porušili, in na to delajo tisočeri po časopisih, po šolah, po zbornicah, po ljudskih shodih (Pastirski list avstrijs. škofov z dné 11. nov. 1891.)

Kakor sv. oče papež Leon XIII v svojih okrožnicah, tako na Dunaju zbrani škofje priporočajo osobito cerkvena, t. j. pod vodstvom cerkve stoječa društva kot pripravno sredstvo, da se ohrani in varuje kerščansko življenje proti brezštevilnim zunanjim zapeljivcem in proti zmetam lastnega serca.

Marija je strah sovražnikom Božjim in njegove svete cerkve. Vsi njeni nasprotniki s svojim vojvodom hudobnim duhom vred, so se razpersili mnogokrat pred tem čudovito močnim stolpom Sv. Alfons Lig. pravi: „Najboljše sredstvo vse napade hudobnega duha odbiti je, da k Mariji bežiš, in njenemu varstvu se izročiš.“ Sv. Bernard: „Strupene kače beže iz krajev, kjer zavohajo dišeči terni cvet, tako se hudoba ogiblje onih srečnih duš, v katerih opazuje serčno pobožnost do Marije.“ Sv. Bonaventura: „Hudobni duhovi v peklu se tresejo pred Marijo in nje svetim imenom.“

Brezštevilnih zmag, bodisi v duševnih bojih ali svetovnih vojskah, pridobivali so zvesti častilci Matere Device Marije. Tako se nadjamo vsi katoličani še dandanes z našim razsvitljenim, častitljivim najvišim cerkvenim vojskovodjem sv. Očetom Leonom XIII vred, da bodo končno vsi, ki se vojskujemo v tem verlo vtaborjenem stolpu Marijinem, nadvladali ljute napade oholih naših nasprotnikov.

(Dalje nasl.)

*) Pasc. II. Pr. 28. — id. Cont. 13.

Poplačano usmiljenje do duhovnega pastirja.

(Konec.)

Prišlo je zopet poletje in sicer šesto po tem velikem požaru. Nekega dne šla sta skozi vas dva tujca, starejša mladeniča v revni obleki ter prosila pri posameznih hišah podpore, katero so jima, ali večjo ali manjšo, tudi podelili skoro v vsaki hiši; tako prideta naposled tudi do pohišva, katero je bilo onega bogatina, ki je ob svojem času hudo nasprotoval župnika podpirati. Tudi tu nagovorita ravno v kuhinji pričujočo gospodinjo za miloščino; ona pa zelo osorno pové, da se takim ljudem pri njej nič ne deli; nato prosila sta — bilo je ravno poldne — vsaj kaj malega jesti, ker sta od dolge poti pri hudi vročini že popolnoma trudna in oslabela. Ko jima je gospodinja tudi to odrekla z žalivim glasom ter ju terdoserčno odpravila, zapustila sta negostoljubno hišo z besedami: Mislili bodete še na naju! ter korakala po veliki cesti dalje. Prišla je viharina noč; gosta tema je bila, in vse se je zapiralo v pohišva. Kar zarudi nebo — bilo je polnoči — in ko so soslednji vaščani pogledali skozi okno, videli so vsi preplašeni, da je pohišvo znanega skopuha vse v ognju. Neizrečeno hitro, od vetra podpihovan, se je razširjal strašni ogenj; v eni uri bila je hiša in skedenj pogorela do tal. Ker gospodarja ravno ni bilo doma in ključev sobe, v kateri se je hranil denar, niso mogli najti v preveliki zmešnjavi, stopnice pa, ktere so peljale v prvo nadstropje, so jele goreti. Se denar ni mogel več rešiti. Posestnik velikega gospodarskega poslopa, poprej obče zavidan mož, postal je berač. Razun družine in bližnjih sosedov nobenega ni bilo, da bi pomagal; le — častitljivi gospod župnik bil je zopet, kakor pri prejšnem požaru, eden prvih na pogorišču, in le njegovim prizadevam imeli so se zahvaliti, da se je ohranil vsaj en del nažetve, kakor tudi živali v hlevu. Med tem, ko se je vse plašljivo ogibalo pred naglo ubožanim skopuhom in ga mnogi tudi več pozdravljali niso, je gosp. župniku nesreča tako prigrevala, da ga je precej v dan po nesreči povabil, naj pri njem toliko časa stanuje in gostuje, da pridejo zanj boljši dnevi in bi mogel zopet bivati v svoji lastnini. Njegovo revno, zaradi prevelikega strahu nevarno bolno ženo sprejela je v svojo hišo pridna župnikova sestra, tri otroke pa, enega dečka in dve deklici, sprejeli so na priprošnjo g. duhovnega pastirja in nekterih blagodušnih mož v občinsko hišo.

Vendar dobri župnik, blagi prijatelj človeštva, s tem nikakor ni še zadovoljen. Že več dni je hodil od hiše do hiše, ne da bi bil to vedel obžalovanja vredni pogorelec, ter je prosil usmiljenja, in se mu res naposled posreči pregovoriti serca za prav izdatno, čudno pomoč. Ko je bilo na skrivnem že vse pripravljeno, poprosi nekega dne svojega gosta, naj se pelje v bližnje, tri ure oddaljeno mesto, ter ondi zverši za njega in za njegovo sestro nekaj opravkov; pri tem pa bo imel vsaj več dni muditi se v mestu. Sevó, da je spolnil ta željo svojega dobrotnika z veseljem.

Zdaj pa se je nadaljevalo prav sladko in izdatno maščevanje... Berzo razpošljejo ljudi v posamezne hiše ter pové, da se je mož ravnokar odpeljal v mesto. Zdaj pa so se na žive prošnje župnikove ganili vsi vaščani; od vseh strani vozili so deske,

skodle, stebre, kamnje, opeko, malto, žeblje itd. na pogorelčevo dvorišče in predno se je približal večer, bi si lahko vsak mislil, da se je pričela tu velika kupčija s stavbarskimi potrebščinami. Razun tega nabiral pa je dobri duhoven še velik znesek denarja, kateri je izročil, ker sam ni hotel imeti zase nobene zahvale, nekemu kot poštenjaku obče znanemu, pridnemu prebivalcu, ki naj bi izročil dar svojih sovaščanov hudo ponesrečenemu, precej ko se verne, iz mesta. In prišel je tudi trenutek, v katerem je mogel kronati božji služabnik svoje človekoljubno delo tako-le: Denar, ktereга mu je bila podarila ob svojem času zvesto vdana občina, in sicer zoper odločno prepoved poprej najbogatejšega kmetovalca, ta denar izročil je g. župnik nedotaknjen občinskemu predstojniku s prošnjo, da naj se vloži v hranilnico za pogorelčeve otroke. — Kdo popiše čut, ki se je zbudil v nesrečnežu, ko je zopet stopil na kraj svojega nekdanjega blagostanja! Zdelo se mu je, ko je zagledal množico stavbarskih priprav, da vse to so sanje. Duhoven, ki ga je bil semkaj spremil, mu je povedal, kaj so sklenili med tem njegovi sovaščani in kaj so storili; svoje lastne neutrudne delavnosti pa, ki je bila vendar edini vzrok k tej veliki pomoči, ni omenil prav nič ne v svoji preveliki ponižnosti. Se vé, da je zvedel mož že čez nekoliko dni ves natančni dogodek. Šel je nato brez pomude k častivrednemu božjemu služabniku, pokleknil pred njim, zahvalil se s solznimi očmi za velike, njemu podarjene dobrote ter ga je ob enem zelo ginljivo prosil odpuščanja zaradi svoje velike terdoserčnosti, katero je razodeval proti njemu pred nekaj leti vsled svoje zdaj nerazumljive ošabnosti. „Pustite vsako zahvalo, odgovoril mu je nato g. župnik; zavest, da vam morem kaj pomagati, mi je obilna in dostojna zahvala; jaz sem zdaj popolnoma vesel nad tem, da vam je ljubi Bog tako pomagal ter vam zbudil dobrotljive in blage serca; bodite tedaj čisto pomirjeni! In ako ste ob svojem času zoper mojo osebo govorili — zgodilo se je to ravno iz nekake prenenaglosti in nepremišljenosti; to sem že davno pozabil. Zdaj pa hočemo najboljšega upati in ljubega Boga prositi, da bi se povernili za vas in vašo hudo skušano družino še prav srečni in veseli dnevi; ako morem jaz k temu kaj pripomoči, najdete me — bodite prepričani — vedno pripravljenega. Zahvalimo se zdaj vsi skupaj Bogu za to nepričakovano, srečno spremembo in sprejmimo vse s ponižnostjo in vdanostjo, kar nam pošilja Njegova sveta previdnost; vse, kar Bog stori, je prav storjeno, le v našo pravo korist. Čudna so božja pota, nezapopadljiva božja volja; njegovo sveto ime bodi česčeno in hvaljeno na veke!“

Janez Repič.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Posnetek skupnega pastirskega lista na Dunaju mesca novembra zbranih nadškofov in škofov.

(Dalje.)

IV.

Škofje dalje pišejo vernikom, da njih (škofovsko) opominovanje, kakor koli naj se upirajo rasteči razkristjanski povodnji, in varujejo dragi zaklad sv. katoške vere, bi bilo zastonj, ako ne bi poslušali opo-

mina sv. Očeta v pismu, ki so ga dali do škofov. Sv. Oče namreč naštevajo pomočke, ktere naj rabijo verniki proti nevarnostim, ki žugajo sv. veri, in med temi povdarjajo posebno na to, da naj se na svitlo dajejo bukve in časniki, ki služijo vernemu ljudstvu za brambo sv. vere in ohranjenje lepega нравnega življenja. Pravijo pa: „Taki dobri spisi in časopisi, ki se izdajajo ali vsak dan ali ob določenih dnéh, pri vsakem narodu zares veliko koristijo veri in državi, bodisi ker jo branijo in podpirajo, kakor tudi, ker zavračajo spise nasprotnikov, katerim je namen škodovati, ter preprečijo nečisto okuževanje. Po Avstrijskem so pa še toliko večje važnosti in koristi, ker ondod tisti časopisi, ki so najbolj razširjeni, služijo večidel sovražnikom sv. Cerkve, ki jih morejo tudi ložje in nadaleč razširjati, ker imajo mnogo premoženja. Potrebno je torej tem spisom in časopisom postavljati nasproti druge, ki jim bodo kos. da se tako njihove puščice okerhajo, njihova hudobna prevara razkriva, strup zmote odbija ter se spodbujajo k pravemu, krepostnemu življenju. Zate bode primérno in koristno, ako ima vsaka dežela svoje časopise, ki se, djal bi, borijo za oltar in ognjišče, tako vravnovani, da v nobeni stvari ne krenejo od sodbe škofove, temuč se natanko strinjajo z njegovimi nazori in njegovo voljo. Podpira naj jih blagovoljno tudi duhovščina ter pomaga s svojimi lastnimi vednostmi. In zares katoliški možje pospešujejo naj jih vsestranko in podpirajo obilno po svojih močéh in svojem premoženju.“

Škofom zbranim so te papeževe besede tako tehtne in imenitne, da pristavljajo v svojem skupnem pastirskem listu to-le: Kaj bi mogli, preljubljeni v Gospodu! tem opominom sv. Očeta še dostaviti? Gotovo je slabo časopisje poguba našega časa in zlasti naše domovine! Sej ni ga dragocenejšega darú mimo darú besede: beseda naznani misli, je sredstvo za podučevanje resnice in pravice. Toda, pravijo dalje, kaj vendar postane iz besede v ustih tistega, ki se poprime besede v ta namen, da z njo širi laž in greh? Taki človek pači in morí duše, bega ljudi, podžiga strasti v sercih. V višji meri dela to pisana beseda, delajo slabi spisi in časopisi. Ti spisi in časopisi so ostrupljeni studenci, iz katerih neprehoma zajemajo tisučeri ljudje, ter si dajo s tem serce kvariti, krepost spodkopavati in poklic za svoje večno življenje zatemniti.

Morete li, ljubljani v Gospodu! nadaljujejo škofje, dan na dan z mirno vestjo piti iz teh virov, brez razločka in prevdarka sprejemati spise in dnevnike, ki se vam nastavljajo po kerčmah, po delavnicah, ob cestah in kolodvorih? Ali morete brez sramovanja in serda brati to, kar vam dan na dan najsvetejše čutke žali, vam žuga iztergati najbolj dragocene zaklade? Morete li terpeti, da se v vaših družinah beró spisi in knjige, ktere jim donašajo naj hujši sovražniki sv. vere in lepega življenja ter napravljajo najbolj pogubljiva razdjanja v vaši lastni hiši?

Mi škofje bi se izneverili svoji lastni pastirski službi, ako bi ne združili svojega glasú z glasom najvišjega Pastirja sv. Cerkve, in terdno se zanašamo, da njihova in naša beseda bode zdramila tiste, ki so dozdej smertno spali! Slehernemu Avstrijancu bodi častna dolžnost, katoliške časopise podpirati na vso moč! Zginejo naj v Avstriji iz družin taki vodilni spisi, ki kužijo serce in čednost; na njihovo

mesto pa naj pridejo pravi katoliški, ki vterjujejo vero in nedolžnost! Zedinijo naj se duhovni in neduhovni, ter naj zderžujejo in vstanové take liste, ki spolnujejo nalogo, ktero sv. Oče odkazujejo katoliškemu tisku! Potem katoliška Avstrija s svojim denarom ne bo redila zavdajavcev, ki ji zastrupujejo njeno serčno kri; ne bo več hvale pela onim, ki zaničujejo njeno vero in zasmehujejo njeno pobožnost; nehala bo prijaznost z nauki in mislimi, ki so Cerkvi nasprotni, in zginila bo verska vnemarnost, ki je združena s tacimi načeli in mislimi.

In zato škofje z veseljem pozdravljajo naj novejše društvo učenjakov v Avstriji, ki so zedinili pod imenom „Družba Leonova,“ da branijo in zagovarjajo katoliška načela na znanstvenem polji in želijo temu vstavu prav obilno in koristno delavnost.

Iz Ljubljane. (V prid umerlih duhovnov.) Bolj ko se pekel péha duhovski stan psovati in tretji, bolj si pravi katoličani prizadevajo ljubezen, čast in spoštovanje duhovstvu skazovati. V tem oziru imamo danes nekaj prav veselega poročevati. Ni davno, ko je naš rojak, mnogospoštovani gosp. profesor Ivan Repič, zdaj na Dunaju, v Danici sprožil misel, da naj bi se vravnala molitvena družba tudi med neduhovnimi v prid umerlih duhovnov; že se je oglasilo čez 400 oseb, zlasti iz delavskega stanú, kakor tudi odličnjakov iz duhovstva, kateri so naznanili, da to misel z veseljem odobrujejo in želé, da naj se družba vstanóvi. Reč je tedaj že toliko dozorela, da gosp. profesor misli v kratkem prošnjo dalje dati na dotično mesto, da se dobi poterdilo in kake duhovne dobrote od sv. Očeta papeža za družbenike. — Vender bode prav, ako verniki še dalje v množtvu svoj pristop naznanujejo gosp. profesorju. Napis je n. pr.: An den Wohlgebornen Herrn **Johann Repitsch**, Profesor u. s. w. in Wien. (Fünfhaus. Mariahilfergürtel 35.) Reč je bila namreč dozdej še prav malo znana, je pa prav važna, zlasti ker izvira misel izmed svetnih vernikov in ker nam ni znano, da bi se taka družba že kje nahajala. V naši škofiji tudi duhovni med seboj nimajo take družbe, kakor jih imajo drugod, je n. pr. v Teržaški škofiji družba S. Križa. Iz nekega mesta na Kranjskem piše eden posebno spoštovanih tergovcev g. profesorju med drugim to-le: „Tukaj v mestu se močno zanimajo za to družbo, ki se ima vstanoviti in bila je misel z veseljem pozdravljena. Blagovolite nam tudi še nadalje pošiljati poročila o tem početju.“ Tudi iz Postonje je poslednje dni dospelo 12 imen; vse to kaže, kako vérno je katoliško ljudstvo na Slovenskem in kako serčno udano svojemu duhovstvu.

Marija, brez madeža spočeta, je nedolžnemu otročiču življenje rešila. — Peterček, komaj še trileten sinček markiza Janeza Witelleschi-ja v Benedkah, igral se je v začetku mesca rožnika tega leta neki večer po mostovžu predsobe svojega očeta. Veseli deček se je plazil po nekem deržaju okrog, kar neutegoma se prevaga in pade 9 metrov globoko na dvorišče. Berž ko mati, bivajoča na ravno tistem prostoru tam blizu, spazi to nesrečo, grozno zavpije in kakor brez uma hiti doli po stopnicah na dvorišče v strahu, da bo kaj grozovitega zagledala. Pa kako silno se je zveselila, kako neizrečeno se začudila in ostermela, ko je svojega ljubljence videla, da ji zdrav in čverst naproti skaklja. „Tam-le je ona, tam le je!“ je ponavljal srečni deček in kazal s perstkom

na podobo brezmadežnega Spočetja, ktera je bila blizo tam, od koder je bil padel. Gospá markizinja stisne svojega dražega dečka v naročje in ga praša in praša, kako da je, pa v prvih trenutkih ne dobi odgovora, razun: „Tam-le je, tam je ona.“ Še le! ko sta se umirila, je Peterček povedal mami, da prav lepa gospa, belo oblečena in zavita v višnjev plajšč, mu je prihitela tisti trenutek na pomoč, predno je na tla padel, in mu pomagala tako, da pri padcu ni bil čisto nič poškodovan. Iz dopovedovanja otročjega je mati lahko povzela, da tista prelepa gospa, kateri se ji je bilo zahvaliti za otenje sina, ni bila nobena druga kakor ona neomadežana devica, ktero Cerkev pozdravlja in časti kot Kraljico brez madeža izvirnega greha spočeto.

Sprehod.

Sprehajal sem se po Verhpolji
Jeseni pozne solnčni dan;
Je pusto, prazno vse okoli
In vničen cvét in sad pobran.

Gole stojé sedaj drevesa,
Ki bile prej so polja kras;
So s terti zginila peresa,
Je vtihnili milih tičie glas.

Otožnost zgolj zdaj tamkaj vlada,
Kjer klil je cvet na vsak pogléd;
Cvetličie najti gine nada,
Cvetú ne najde več se sléd.

A glej! premilo mi zasije
V že znan germiček solnčice;
Cvetlica redke lepote,
Na enkrat mi prikaže se.

Marjetica se zove mila,
Preredka ta cvetličica;
Le té še slana ni zvenila,
Le ona kinča pusta tlá:

O cvetka draga! saj sestrice
Že davno v terdi grudi spé,
Kako da ni ti velo lice,
Da ti edina cveteš še?

Človeček! mi veli cvetlica,
Ohranil me je Stvarnik moj;
Kdar hoče On, še meni kliče
Ovene, zginila bom v pokoj

A malo časa bodem spala,
Me zbudil bo pomladi klic;
Še lepša takrat bodem vstala
Cvetela v družbi vsih sestic.

Oj tudi ti — ko jaz — prav kmalo
Ovenjen boš v gomilo djan;
Pa tvoje truplo tudi vstalo,
Na glas bo angeljski močan.

Ohrani v cvetu si dušico
In s čednostmi jo kinčaj zdaj,
Vertnar nebeški bo — cvetlico,
Presadil v nezvenljivi raj.

Zapomnil ném sem uk cvetličien,
In ginjen ločil se od tod.
Prizor le-ta resnobno-mičen
Sladil mi dolgo je sprehod.

Radoslar.

Razgled po svetu.

Francosko. (Moška beseda francoskim — tudi še drugim prostomišljakom.) Kakošne je verli škof Gouthé-Soulard iz Aix-a drobil frama-sonom pred sodnijo, kaže njegov obrambni govor. Naj nekoliko tu postavimo. Zaterdil je napervo nadškof, da nikoli ni mislil kultusministra razžaliti, in dalje govori tako: Kar tiče pa grajo ministrovega djanja, jo terdim in ponavljam; to grajati je bila moja pravica in moja dolžnost. Ako je to kazni vredno, naložite mi kazen, zaslužim jo. Potem ko so postavili načelo klerikalizem, to je, katoliška vera ta je sovražnica; potem ko so ravnosledno konkordat z Rimom prelomili; potem ko so razdajali družbe, ki so bile posvečene nauku, pridigam, tolažbi ubozim, bolnikom, hirajočim, starčkom in sirotam; potem ko so tiste družbe terli z nezmernim davkom; potem ko so skušali podrast duhovstva oškodovati s postavo, ki je za brambo dežele brez kake vrednosti; potem ko so vergli Boga iz šole, iz bolnišnice, iz zavodov, iz duše ljudstva, pa še celo iz otročjih dušic v detinskih napravah — po vsem tem je videti, da so si kar neprevidoma nekaj družega izmislili, in govoré o „spravi!“ — Sprava! Mi jo želimo bolj kot kdor si bodi, mi smo vselej bili njeni aposteljni in oznanovavci; mi smo pripravljeni darovati ji vse darove, ki se dajo z našim poštenjem in z našo vestjo strinjati. Toda nič tega oni nočejo. Da bi imeli pretvezo po nas mahati in sami ostati na čelu francoskih očitnih zadév, nas sovražniki Cerkve žigosajo za neprenehljive kalivce mirú; toda oni čisto dobro vedó, da to je obrekovanje. V imenu katoliškega nauka vsih stoletji, kateri nauk se je brezštevilno-krati glasil v neugasljivih enciklikah Leona XIII, prav velikega bogoslovca in prav velikega filozofa, zopet pravim tem sovražnikom sv. Cerkve, tako-le namreč: Cerkev, vstanovljena za brambo večnega namena človeštvenega — ona ne preganja nobene vlade z zistematično hudo voljo, pa se tudi z nobeno ne stopljuje. Ona nobene vlade ne obsojuje zaradi njene oblike. Ona se ustavlja le proti tistim, ktere s krivičnimi postavami polnemu spolnovanju njenega božjega poslanja nasprotujejo, naj se že imenujejo samodržne, ljudovladne, ali kakor drago. Mislite, kaj-li, da bi mi bili obmolknili pred kakim kraljem ali cesarjem, kateri bi nas bil posvetnjačil, preganjal, zaverigel, brez koristi za deželo v kasarne vtikal, s krivičnimi davki zatiral in za izmiranje nastavil? Mi bi Bossuetove besede si prilastili proti najbolj absolutnemu vsih kraljev in z njim bi bili rekli tem oblastnikom: Rajši damo glavo, kakor da bi svojo službo oskrnili. Ko dobri državljani smo deželni vstavi zvesto vdani in želimo odkritoserčno spravo; hvaležni bodemo zanjo, in pa z vso navdušenostjo. Toda sprava, ktero nam zdaj tu namérjajo, je kaj prav posebnega: ta sprava je v tem, da bi mi z zadovoljnim smehljanjem sprejemali udarce, ktere nam že dolgo časa obilno pritiskajo in kakoršne nam v prihodnje obetajo. Ta sprava bila bi naše

potlačenje. Reč je prekanjena; sej se vé, da preganjanje stori človeka velikega, potlačenje pa ubije. Mi ne bomo pustili, da bi nas potlačili; prisiljeni bojo, nas očitno preganjati, ne več po kalupu Julijana odpadnika. — Sklicavši se na priterjenje sv. Očeta je višji pastir sklenil: „Moje prav zelo francosko in prav zelo škofovsko pisanje in le-to ne prav zelo francosko preganjanje mi rodi čast, ktere nikakor nisem vreden in ktero mi zavidajo moji častiti škofovski tovarši...“

Francosko. Francoski škofje in prelati napravljajo zvezo vsega duhovstva, ki bo imela namen podpirati papeža in odbijati naklepe sovražnikov katoliške Cerkve.

Iz Lousville-a (r. Lujvij) naznanjajo, da je neka fabrika začela goreči; v 4. nadstropji je delalo 40 deklic. Pét jih je v plamenu konec storilo, druge so se otele, ker so skoz okna poskakale; toda poškodovale so se hudo. — Človek ne vé, kje ga smert ali nesreča čaka; čez vse potrebno je, da vedno živi v milosti božji in se vsako jutro priporoči angelju varhu, da bi ga obvaroval smertnega greha in nagle neprevidene smerti.

V Oziei-u na Sardinskem je 6 hudodelnikov ugrabilo železniškega podjetnika; odpeljali so ga v góre in zahtevajo 300.000 lir za njegovo rešenje. Poslano je vojaštvo, da bi vjeli tolovaje. — Gotovo se roparjem ne bo dobro godilo, če jih zasačijo... Kaj pa, če framasoni cele dežele z ljudstvom vred ugrabijo njihovega lastnika pa jetnika storé? Tudi takim se ne bo dobro godilo pred večnim Sodnikom.

Trapisti v Mariannhillu. Prečast. opat P. Franc Pfanner, ki se je do 9 mescev mudil v Evropi in se bil oglasil tudi v Ljubljani, se je 28. nov. z Blissingen-a v Hollandu vernil v Mariannhill, v južno Afriko. Seboj je peljal čez 50 ljudi, iz vsakterega stanú in rokodslstva, tudi enega župnika. Vzél je seboj nekaj domačih goved itd.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni namen:

Misijoni v Afriki.

b) Posebni nameni:

23. S. Hartman. Briksenška škotija. Razširjanje nekega katoliškega ljudskega društva. Znanstveno podjetje.

24. Sveti večer. Vredno pripravljanje za Kristusov prihod. Omejitev in odprava posvetnih veselje na predvečer nedelj in praznikov.

25. **Božič.** Duhovno prerojenje kerščanskih ljudstev. Odgojni in učni zavodi. Britke skerbi revežev po zimi.

26. S. Štefan. Razsvitljenje in stanovitnost za zastopnike kerščanskega ljudstva. Ohranitev kerščanskih božičnih navad. Katoliške dijaške zveze.

27. S. Janez Ev. Razširjanje pobožnosti presv. Serca Jezusovega. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Rešitev delavskega stanú.

28. Praznik nedolžnih otročičev. Društvo Jezusovega detinstva. Sirotišnice in otroče varovalnice. Posebej še več pomoči potrebnih otrok.

29. S. Tomaž Beket. Predbojevniki za prostost sv. Cerkve. „Duhovni in obhajanci.“ Duhovne vaje in ljudski misijoni, pa njih voditelji.

30. S. Rajner. Neovirano delovanje kerščanskih učiteljev. Varstvo pred naglo in neprevideno smertjo. Priporočene časne zadeve.

31. S. Silvester. Duh hvalečnosti in resnobe za konec leta. Vse poslane, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v mescu decembru in ki umerjo v mescu januarju.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrota, odverni od naše dežele poboje, umore in samomore odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Lahkomišljen dijak, da bi začel vestno svojo dolžnost splovnati. — Hudo bolan človek, da bi se z Bogom spravil in pogubljenju odšel. — Dobro pripravljanje za božične praznike tistim, ki še niso adventne spovedi opravili ali ki so jo slabo opravili. — Neka neprijetna reč, da bi se srečno izšla. — Za pravi mir. — Nekdo, ki zavoljo pravice od brezvercev in sovražnikov veliko krivice terpi, priporočen v molitev, da bi v dušnih in telesnih potrebah dobival pomoč in bil zalezovan obvarovan na priprošnje brezmadežne M. D., sv. Mihaela arhangela, sv. Ant. P. in sv. Frančiška.

Zahvala.

Pretila mi je velika zguba. Priporočil sem se sv. Antonu P. in obljubil, ako me izvoli uslišati, da hočem to v „Danici“ naznaniti. Uslišal me je. Bogu bodi toraj hvala in sv. Antonu, mogočnemu priprošniku! V. K.

Zahvala in prošnja.

V hudi zadregi in preteči zli nevarnosti sem se zaupno obrnila v molitvi za priprošnje k Mariji. Naši ljubi Materi in k svetemu Antonu Puščavniku: na to prošnjo me je Bog uslišal in popolno rešil. Čast Bogu! Čast Mariji sedem žalosti! Čast svetemu Antonu Puščavniku!

Tarejo mene in vso mojo obitelj še hudi utarci. Priporočamo se naj topleje v blago priprošajo! M. G.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Zornih opravil v Adventu se prebivalstvo ljubljansko v veliki obilnosti udeležuje. Bog daj tudi, da bi vse mesto pri spovedi očiščeno in s S. Rešnjim Telesom poživiljeno vredno dočakalo božičnih praznikov!

V Černem verhu nad Idrijo je umerl verli č. g. vikarij Ferdinand Kogej. Rojen je bil 21. mal. serp. 1846 v Idriji, posvečen 10. vel. serp. 1871. Bog mu daj večni mir.

Spoštovana rodovina Tertnikovih naznanja, da je 13. t. m. v Krakovem umerla hišna posestnica 83-letna Marija Tertnik, previdena s svetimi zakramenti, in bila 15. t. m. v prav lepem sprevodu spremljena

k sv. Krištofu. Vse dolge leta je bila lep izgled tihega, spodbudnega življenja. Bog ji daj večni mir.

Gorica. Umerli so čč. gg.: 28. okt. Al. Carli, župnik pri sv. Luciji; — 10. nov. Mih. Cenčič, vikar v pokoju; — 12. nov. dr. Gregorij Tušar, duhoven, c. kr. gimnaz. profesor, rojen v Idriji 6. sušca 1816, posvečen 5. vel. serp. 1839; — 23. nov. Štefan Prinčič, župnik v Kviškem pri sv. Martinu. Bog jim daj večni mir. — Zraven imenovanih duhovnjak je razpisana tudi kuracija sv. Jožefa ob Soči.

Kerska škofija. Č. g. Sim. Greiner, provizor v Št. Jakopu pri Celovci, je postal ondi župnik. — Č. g. Fr. Formas, župnik v Bleiberskih Rovtah, je dobil župnijo Liding. — Č. g. Jož. Homan je premeščen za kapl. v Št. Mohor. — Č. g. Jan. Pečnik, župnik v Pogorjah, je zaradi bolezni prestopil v stalni pokoj.

Kaj je potrebno za pridruženje kake naprave k nadbratovščini Marije D. brezmadežnega Spočetja? Na prošnjo, da naj bi se neka kapela Lurške Matere Božje pridružila k veliki bratovščini M. D. Lurške, je odotno vodstvo te bratovščine odgovorilo:

„Mi ne moremo pridružiti nobenih duhovnjak k veliki bratovščini brezmadežnega Spočetja, ampak le samo bratovščine, ki imajo ravno to ime, in ki so kanonično ustanovljene v kaki farni cerkvi, ali privatni kapeli.“

Amerikanski blagri. Te dni nam je došlo naslednje tugo vanje.

„Leto je minulo, kar sem se podal v nesrečno Ameriko, v kateri sem pustil, žali! predrago ženo (ktera je umerla za rumeno merzlico) in enega otročičev; z ostalima dvema prišel sem vendar srečno domú; dela nobenega, ker sem še malo bolehen, — otroci kruha prosijo; ali ne morem jim pomagati...“

Če so verske šole potrebne, kaže posebno to, da ravno v bogatih napravah, ki imajo po večem v veri nevedne in brezverske opravnike, so najbolj velikanjski tatovi. Skoro vsak „Vaterland“ take krokarje naznanja. Nek Goelitzerjev bankir n. pr. je izneveril kar malenkost 780.000 mark, potem pa pete unesel, ki ga pa menda že imajo. Groza je, koliko taki tatovi unesó.

Kakošni možje so brezverci? Samo v mescu novembru je bilo na Nemškem obsojenih in kaznovanih 96 socijaldemokratovskih vrednikov in enacij vravnov. In za kakošne pregrehe? Bogokletstva, žaljenje veličastva, hujskanje k rogovilstvu, psovanje kerščanske cerkve, goropadne nespodobnosti itd. itd. — to so lastnosti teh ljudi, ki so Boga zapustili.

Influenca je ena izmed neštevilnih stisk, ki toliko huje in obilniše tare človeštvo, kolikor huje in delj časa terpinčijo laški framasoni Kristusovega namestnika. Skoro po vsih krajih se ta nadležna in dosti nevarna bolezen več ali manj razodeva. Iz Odese so te dni naznanjali, da v tem mestu terpi kacic 25.000 ljudi za influenco.

Opomniti naj smemo na tehtne nauke v današnjem „Modroslovskem kermilu“ štev. 2—7, naj prevdarjajo prostomišljaki, kaj si nakopujejo, kateri grešé zoper spoštovanje in pokorščino do škofov in duhovnih pastirjev.

Brata Zupana iz Kroke, kakor poroča „Glasnik jugoslavenskih franjevac“, sta za Livno v Bosni naredila in postavila letos prav lepe, v vsakem oziru izvrstne orglje.

Prjedor, 8 dec. 1891. Prečastiti Monsignor! Primio jesam 25. forinti na kojem darivanju najlepše se zahvaljujem. I to: 10 for. za cerkev u Prijedoru, 5. for. za mene župnika, 10 for. pro 10 sacris pro defuncto Mathia Kepic, koje pričeo jesam odmia(h) čitati.

Naovo se opet zahvaljujem v ime moje i mojih župljanan(h). Neka dobročiniteljem Bog naplati svojim blagoslovom na ovome svietu, a u nebu vječnom slavom po zagovoru svitoga Josefa, kojemu hoćemo se mi moliti za naše dobročinitelje i darovatelje.

Sa veleštovanjem Vaše Prečastitosti.

O. Antun Palenič,
kat. župnik.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Mat. Tavčar 20 gld. — M. 1 gld. — Neimenovan dobitnik še prav dobro sukno. — Iz Mengša 15 gld. — J. O. 5 gld. — Iz Mengša zbirka II. za vdeležbo pri božičnih ss. mašah 2 gld. 80 kr. — „Na čast malemu Jezčeku“ 60 kr. — Nektare dobre roke 50 kr. — Č. g. Mart. Narobe 3 gld. — Č. g. župnik Bl. Petrič 2 gld. — M. P. 20 gld. — Č. g. župnik Jernej Babnik 3 gld. — Č. g. Ant. Lesjak 2 gld. — Č. g. kapl. Jan. Kalan 2 gld. — Č. g. župn. M. Sajč 1 gld.

Za sv. Detinstvo: M. P. 10 gld. — Č. g. župn. M. Narobe 1 gld. — Gp. Vikt. Melcer 1 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. župn. M. Sajč 1 gld. — Po Preč. dekanu iz Kamnika: Fara Kamniška 52 gld. Spod. Tuhinj 6 gld. Nevle 3 gld. Tunjce 5 gld. 80 kr. — Dobrova 7 gld. po č. g. A. Lesjaku.

Za ubožno cerkev v Prijedoru: G. dvorni zakl. Mathian par zvončnih potezajev.

Za Marijanišče: M. P. 10 gld. — Prečast. nadžupnik Jan. Zore 10 gld. — V. č. g. dekan Jan. Oblak 15 gld. — Č. g. kaplan Fr. Mekinec 1 gld. — Z Dobrove 1 gld. — Z Cerkljan na Gor. 3 gld. — V. č. župnik S. Žužek 10 gld. — Prečast. g. dekan T. Kajdič 5 gld. — Č. g. J. Müller kapelan, 20 gld.

Za pariško bratovščino za duše v vica: Č. g. župnik Bl. Petrič 1 gld. 20 kr.

Za razširjanje sv. vere: M. 10 gld.

Za orglje pri čč. gg. Uršulinkah: Č. g. župnik M. Sajč 3 gld. —

Za cerkev sv. Duha: Č. g. župnik M. Sajč 2 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Gp. Vikt. Melcer 1 gld. — Kamnik 7 gld.

Za kristjane na Turškem in Jutrovem: Kamnik po preč. g. dekanu 7 gld. 20 kr.

Za afrik. misijon: Vodice 4 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Č. g. župnik Jan. Dolinar na Raki in tarani 11 gld.

Za poplavljenec na Gorenjskem: Dobrova po č. g. A. Lesjaku 9 gld.

Za kako potrebo: Neimen. 1 gld.

Za vstanovitev stalne in večji rezidencije čč. oo. Jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: Neimenovan 1 gld.